

Księga Daniela - numer dziewięćdziesiąt sześć

Potrójne zastosowanie prorocstwa: Odkrywanie proroczych ram dla czasów ostatecznych

Jeff Pippenger

2024-02-29

Ramy proroczego przesłania Williama Millera stanowiły dwie spustoszące moce: pogaństwo, a następnie papizm, natomiast ramy proroczego przesłania Future for America stanowią trzy spustoszące moce: pogaństwo, potem papizm, a następnie odstępczy protestantyzm, przy czym wszystkie współwystępują na końcu. Podstawowym proroczym kluczem dla zrozumienia proroczego Millera było to, że „codzienne” w Księdze Daniela było symbolem pogaństwa, ponieważ ustanowiło to związek między dwiema spustoszającymi mocami, który stał się ramą jego proroczego zrozumienia. Podstawowym proroczym kluczem dla proroczego zrozumienia Future for America jest także to, że „codzienne” w Księdze Daniela jest symbolem pogaństwa, ponieważ historyczne wypełnienie pogaństwa ustaliło sekwencję wydarzeń w Księdze Daniela 11:40–41, która stała się ramą proroczego zrozumienia Future for America.

Jak to zawsze bywa z nowym światłem, postęp prawdy, która została odpieczętowana w 1989 roku w momencie upadku Związku Radzieckiego, był zwalczany przez wiele różnych głosów. Opór stawiany prawdzie niezmiennie prowadził do jaśniejszego zrozumienia prawdy. W tamtych wczesnych sporach wokół prawdy zawartej w ostatnich sześciu wersetach jedenastego rozdziału Księgi Daniela kilka znajdujących się w Biblii reguł proroczych zostało rozpoznanych jako kluczowe dowody wspierające wzrost poznania, który nastąpił, gdy w 1989 roku odpieczętowano Księgę Daniela. Obecnie rozważamy jedną z tych reguł, którą nazywamy „potrójnym zastosowaniem prorocstwa”.

Zaczęliśmy od przyjrzenia się dwóm potrójnym zastosowaniom, które na jednym poziomie są tą samą linią, ale na innym poziomie się różnią. Pierwsze dwa przejawy Rzymu (pogańskiego i papieskiego) ustanawiają trzeci przejaw Współczesnego Rzymu. Pierwsze dwa przejawy Babilonu (Babel i Babilon) ustanowiły trzeci przejaw Współczesnego Babilonu. Współczesny Rzym jest bestią z siedemnastego rozdziału Apokalipsy, na której Współczesny Babilon siedzi i nad którą panuje. Są tak odrębne jak kowboj i jego koń, ale również dopuszczają się ze sobą duchowego nierządu, więc na tym poziomie są jednością. Istnieją jeszcze dwa inne potrójne zastosowania prorocstwa, które wykazują podobną relację.

Pierwsze dwa przejawy Eliasza (Eliasza i Jan Chrzciciel) ustanawiają trzeciego Eliasza czasów ostatecznych. Wraz z tym pierwsi dwaj posłańcy, którzy przygotowują drogę dla Posłańca Przymierza (Jan Chrzciciel i William Miller), ustanawiają posłańca, który w czasach ostatecznych przygotowuje drogę dla Posłańca Przymierza. W związku z tymi dwiema liniami potrójnego zastosowania prorocstwa należy rozpoznać trzy ważne punkty.

Po pierwsze, rzeczywisci historyczni przedstawiciele dwóch linii potrójnych zastosowań prorocstwa to zasadniczo te same postacie historyczne, lecz ich cel w tych dwóch przedstawieniach jest wyraźnie odmienny. Druga kwestia to rozpoznanie, na czym polega różnica między dwiema ściśle powiązаныmi potrójnymi zastosowaniami prorocstwa. Różnica polega na tym, że Eliasza reprezentuje zewnętrzne dzieło w dniach ostatecznych, a posłaniec, który przygotowuje drogę Posłańcowi Przymierza, reprezentuje wewnętrzne dzieło w dniach ostatecznych.

Trzeci punkt, na który należy zwrócić uwagę, jest taki, że Jezus, jako Alfa i Omega, utożsamia trzeciego Eliasza, a także trzeciego posłańca, który przygotowuje drogę, zarówno z pierwszym, jak i ostatnim posłańcem Eliasza oraz z pierwszym i ostatnim posłańcem, który przygotowuje drogę dla Posłańca Przymierza. Posłaniec Eliasza pierwszego anioła i posłaniec Eliasza trzeciego anioła tworzą trzecie wypełnienie Eliasza, a posłaniec, który przygotowuje drogę, jest przedstawiony jako posłaniec ruchów pierwszego i trzeciego anioła.

Prorok Eliasza, w starciu na Górze Karmel, obrazuje ostateczną konfrontację między ludem Bożym a potrójnym sojuszem Współczesnego Rzymu.

Góra Karmel znajduje się w północnym Izraelu, w pobliżu wybrzeża Morza Śródziemnego. Biegnie mniej więcej z północnego zachodu na południowy wschód i tworzy charakterystyczny grzbiet, który ciągnie się na długości około 39 mil (63 kilometrów). Dolina Megiddo, znana także jako Dolina Jezreel, znajduje się na południowy wschód od Góry Karmel. Góra Karmel i Dolina Megiddo leżą w stosunkowo niewielkiej odległości od siebie. Odległość między nimi, w linii prostej (jak leci wrona), wynosi około 20 do 25 mil (32 do 40 kilometrów). Na zachód od Góry Karmel leży Morze Śródziemne, a na wschód od Doliny Megiddo i Doliny Jezreel leży Morze Galilejskie, znane także jako Jezioro Tyberiadzkie lub Jezioro Kinneret.

W Księdze Objawienia bitwa Armagedonu jest identyfikowana z Doliną Megiddo, a natchnienie nie chciało, by badacze prorocstwa sądzą, że Księga Objawienia przedstawia swoje przesłanie w kategoriach dosłownych, dlatego gdy określono Armagedon (Megiddo) jako Armagedon, użyto słowa „har”, które znaczy „góra”, aby było jasne, że bitwa ta była duchową reprezentacją ostatecznej walki, do której smok, bestia i fałszywy prorok prowadzą świat.

Utożsamiając Megiddo z Armagedonem, Jan zadbał o to, by nie rozumiano go jako dosłownej lokalizacji geograficznej, gdyż Megiddo jest doliną i nie ma tam gór. W pobliżu znajduje się Góra Karmel, gdzie doszło do konfrontacji Eliasza z Achabem i prorokami Izebel; dlatego zarówno Megiddo, jak i Góra Karmel są ilustracjami ostatecznej bitwy Armagedonu.

Gdybyś narysował trójkąt wyznaczony przez Jerozolimę, Górę Karmel i Dolinę Megiddo, Jerozolima znalazłaby się w południowo-wschodnim wierzchołku tego trójkąta, Góra Karmel w północno-zachodnim, a Dolina Megiddo w północno-wschodnim. Obszar, który symbolicznie przedstawia bitwę Armagedonu, graniczy z dwoma morzami, a król północy (nierządnica współczesnego Babilonu) dojdzie do swojego kresu między morzami a chwalebnią świętą górą. I w tym czasie kończy się okres próby dla ludzi.

Lecz wieści ze wschodu i z północy zatrwożą go; dlatego wyruszy z wielkim gniewem, aby niszczyć i doszczętnie zgładzić wielu. I rozbije namioty swego pałacu między morzami na wspaniałej świętej górze; lecz dojdzie do swego końca, a nikt mu nie pomoże. A w owym czasie powstanie Michał, wielki książę, który stoi na straży synów twojego ludu; i nastanie czas utrapienia, jakiego nie było, odkąd istnieją narody, aż do owego czasu; a w tym czasie twój lud będzie wybawiony, każdy, kto zostanie znaleziony zapisany w księdze. Daniela 11:44-12:1.

Potrójne zastosowanie Eliasza przedstawia zewnętrzną konfrontację ludu Bożego z królem północy, który jest głową trójczłonowego związku smoka, bestii i fałszywego proroka, prowadzącego świat do Armagedonu. Trzej wrogowie Eliasza, którzy typycznie przedstawiali ten trójczłonowy związek, to Achab, który był królem dziesięciu północnych plemion, reprezentujących dziesięciu królów z siedemnastego rozdziału Apokalipsy, którzy uprawiają nierząd z nierządnicą Babilonu i zgadzają się oddać swoje królestwo nierządnicy na "jedną godzinę", która jest "godziną" kryzysu prawa niedzielnego. Nierządnicę Babilonu przedstawiała Izebel, a prorocy Baala i kapłani gaju Izebel reprezentują fałszywego proroka.

Kryzys ustawy niedzielnej rozpoczyna się wraz z rychłym wprowadzeniem ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych i kończy się, gdy Michał powstanie. Gdy ta ustawa niedzielna nadejdzie, drugi głos z osiemnastego rozdziału Apokalipsy wzywa inną trzodę Bożą, by wyszła z Babilonu. Okres od wezwania do wyjścia z Babilonu aż do zamknięcia czasu łaski jest czasem sądu nad nierządnicą Babilonu. Jest to także czas, gdy Duch Święty jest wylany bez miary. Jest to "godzina", w której dziesięciu królów zgadza się współrzędzić z nierządnicą Tyru, która już nie jest zapomniana. Jest to "godzina" wielkiego "trzęsienia ziemi" z jedenastego rozdziału Apokalipsy, kiedy sto czterdzieści cztery tysiące zostają wzniesieni niczym chorągiew.

A królowie ziemi, którzy z nią uprawiali nierząd i żyli z nią w przepychu, będą nad nią płakać i lamentować, gdy zobaczą dym jej pożaru, stojąc z daleka ze strachu przed jej męką, mówiąc: Biada, biada, wielkie miasto Babilon, miasto potężne! bo w jednej godzinie nadszedł twój sąd. Objawienie 18:9–10.

Tak jak Jan określił Megiddo jako górę („har”) Megiddo, aby wskazać prawdę duchową, a nie dosłowną, tak sąd nad nierządnicą Babilonu i Tyrem jest określany jako mający miejsce w „godzinie”, a także w „dniu”.

Dlatego jej plagi przyjdą w jednym dniu: śmierć, żałoba i głód; i zostanie całkowicie spalona ogniem, bo mocny jest Pan Bóg, który ją sędzi. Objawienie 18:8.

Po 22 października 1844 roku czas proroczy nie powinien być już stosowany prorocznie i dlatego sąd nad władzą papieską jest przedstawiony jako mający miejsce w „godzinie”, a także w „dniu”. „Godzina” jej sądu to proroczy okres od wprowadzenia prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych aż do zamknięcia czasu łaski. Ważne jest, aby zaznaczyć ten okres, rozważając Eliasza czasów ostatecznych, ponieważ bitwa Eliasza na górze Karmel następuje po wewnętrznej próbie ludu Bożego czasów ostatecznych, a okres próby zarówno Kościoła, jak i świata ma te same prorocze początki i zakończenia.

Dwa głosy z osiemnastego rozdziału Apokalipsy reprezentują dwa odrębne wezwania skierowane do dwóch kościołów. Pierwszym kościołem jest sto czterdzieści cztery tysiące z siódmego rozdziału Apokalipsy, a drugim wezwanym kościołem jest wielki tłum z siódmego rozdziału Apokalipsy. Wezwanie do stu czterdziestu czterech tysięcy ma miejsce w czasie, gdy Duch Święty jest wylewany w ograniczonej mierze, a wezwanie do wielkiego tłumu ma miejsce, gdy Duch Święty jest wylewany bez miary.

Prorok mówi: "Widziałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc; a ziemia jaśniała od jego chwały. I zawołał potężnym głosem, mówiąc: Upadł, upadł wielki Babilon i stał się siedliskiem demonów" (Objawienie 18:1, 2). To jest to samo poselstwo, które przekazał drugi anioł. Babilon upadł, "ponieważ napił wszystkie narody winem zapalczywości swego nierządu" (Objawienie 14:8). Cóż to za wino? - Jego fałszywe nauki. Dał światu fałszywy sabat zamiast sabatu czwartego przykazania i powtórzył kłamstwo, które szatan po raz pierwszy powiedział Ewie w Edenie - o naturalnej nieśmiertelności duszy. Wiele pokrewnych błędów rozsiało się za jego sprawą szeroko i daleko, "ucząc nauk, które są nakazami ludzkimi" (Mateusza 15:9).

Gdy Jezus rozpoczął swoją publiczną działalność, oczyścił Świątynię z jej świętokradczego zbezczeszczenia. Wśród ostatnich aktów Jego działalności było drugie oczyszczenie Świątyni. Tak też w ostatnim dziele dla ostrzeżenia świata do kościołów kierowane są dwa odrębne wezwania. Poselstwo drugiego anioła brzmi: „Upadł, upadł Babilon, to wielkie miasto, ponieważ napił wszystkie narody winem gniewu swego nierządu” (Objawienie 14:8). A w głośnym okrzyku poselstwa trzeciego anioła słychać z nieba głos mówiący: „Wyjdźcie z niego, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów i aby was nie dotknęły jego plagi. Gdyż jego grzechy dosięgły aż do nieba, a Bóg wspomniał jego nieprawości” (Objawienie 18:4, 5).
Wybrane poselstwa, księga 2, 118.

Potężny anioł zstąpił, w wypełnieniu osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, gdy 11 września 2001 roku wielkie budynki Nowego Jorku zostały zburzone wraz z nadejściem „wschodniego wiatru” islamu. Wtedy zawołał potężnym, donośnym głosem: „Babilon wielki upadł, upadł i stał się siedliskiem demonów.” A następnie w wersecie czwartym słychać inny głos z nieba mówiący: „Wyjdźcie z niej, ludu mój.” Te dwa głosy to „dwa odrębne wezwania skierowane do kościołów.” Dwa odrębne kościoły Boże w dniach ostatecznych są określone jako sto czterdzieści cztery tysiące oraz wielki tłum.

Okres próby dla stu czterdziestu czterech tysięcy rozpoczyna się wraz z islamem trzeciego Białego, który Izajasz określa jako „dzień wschodniego wiatru”. Ten okres próby kończy się wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych oraz przymusowym wprowadzeniem znamienia bestii. Bestia jest fałszywym królem północy, głową współczesnego Babilonu. Babilon to lew z siódmego rozdziału Księgi Daniela, a nieposłuszny prorok z Judy, który reprezentuje adwentyzm laodycejski, umiera w okresie, który rozpoczyna się od „osła” islamu (11 września 2001 r.) i kończy się „lwem” (Współczesny Babilon).

W okresie przedstawionym jako „grób” nieposłusznego proroka adwentyzmu laodycejskiego wylewany jest późny deszcz, gdy do kościoła stu czterdziestu czterech tysięcy zostaje skierowane

wyraźne wezwanie. Gdy ten okres dobiega końca, w „godzinie” „wielkiego trzęsienia ziemi”, przedstawiającego prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych, nastaje okres drugiego głosu z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, wraz z wprowadzeniem znamienia bestii, które jest znamieniem króla północy. Jednocześnie islam trzeciego Biada zostaje użyty, aby wymierzać stopniowo narastający sąd na odstępczy świat. Poselstwo głoszone przez „sztandar” stu czterdziestu czterech tysięcy podczas tego drugiego wyraźnego wezwania do kościoła „wielkiego tłumu” identyfikuje „znamie” „króla północy” oraz rolę islamu trzeciego Biada, przedstawionego jako „synowie ze wschodu”.

Przesłanie, które doprowadza do wściekłości władzę papieską w wersecie czterdziestym czwartym jedenastego rozdziału Księgi Daniela, oraz przesłanie, które zapoczątkowuje ostateczną papieską krwawą łaźnię, są przedstawione jako „wieści ze wschodu” (islam) i „z północy” (znamie Bestii). W tym okresie, podobnie jak w poprzednim, islam „wschodniego wiatru” sprowadza sąd na Stany Zjednoczone, rozpoczynając ten okres, a okres kończy się, gdy król północy dojdzie do swego kresu „między morzami a chwalebą świętą górą”, w dolinie Megiddo i na górze Karmel.

Okres sądu nad współczesnym Babilonem, stanowiący jego łożo śmierci (grób), rozpoczyna się symbolem wschodu i kończy symbolem północy, tak jak łożo śmierci nieposłusznego laodycejskiego proroka zakończyło się wraz z pierwszym wyraźnym wezwaniem skierowanym do kościołów. Grób (łożo śmierci), w którym pochowani są zarówno kłamliwy prorok z Betelu, jak i nieposłuszny prorok z Judy, jest przedstawiony między „osłem” a „lwem”.

Eliasz przedstawia lud Boży ostatnich dni, który stanął w obliczu potrójnego wroga, reprezentowanego przez Achaba, Izebel i proroków Izebel. Izebel jest symbolem władzy papieskiej w czwartym kościele w Tiatyrze, a jej prorocy na Karmelu byli reprezentowani przez proroków Baala i kapłanów gaju. Baal przedstawia bóstwo męskie, a kapłani gaju przedstawiali Asztarot, bóstwo żeńskie; w ten sposób fałszywi prorocy Izebel składali się z mężczyzn i kobiet, reprezentując połączenie Kościoła i państwa, które jest ukazane przez obraz bestii w Księdze Objawienia.

To Stany Zjednoczone jako pierwsze wnoszą obraz Bestii w Stanach Zjednoczonych, a następnie na całym świecie, i to Stany Zjednoczone są fałszywym prorokiem tego potrójnego zjednoczenia. Ahab, król dziesięciu pokoleń, reprezentuje dziesięciu królów z siedemnastego rozdziału Apokalipsy, czyli smoka, a Jezabel jest Bestią. Eliasz stanął do konfrontacji z potrójnym zjednoczeniem współczesnego Babilonu na Górze Karmel, gdzie nierządnicą Babilonu doznaje swego kresu, a nikt nie przychodzi jej z pomocą. Potrójne zastosowanie Eliasza przedstawia zewnętrzną konfrontację wymierzoną w Boży lud dni ostatecznych, a Eliasz przedstawia proroka, który staje w bezpośredniej konfrontacji z tymi trzema mocami.

Ważnym elementem opowieści o Eliaszu jest „deszcz”, który symbolizuje późny deszcz wylany w historii konfrontacji. W okresie poprzedzającym konfrontację na Górze Karmel Eliasz wyraźnie oświadczył, że nie będzie deszczu, chyba że na jego słowo. Okres poprzedzający „godzinę” sądu nad Izebel to okres reprezentowany przez pierwszy wyraźny „głos” dany kościołom. Ten „głos” pojawił się 11 września 2001 r.; w tym czasie „deszcz” był jedynie „odmierzany”, a istniały dwa

konkurencyjne przesłania późnego deszczu, które brały udział w debacie Habakuka. Jedno było fałszywym przesłaniem oplakiwania Tammuza, reprezentującym przesłanie „pokoju i bezpieczeństwa”, a drugie było prawdziwym przesłaniem trzeciego biada islamu.

Prawdziwe poselstwo „późnego deszczu” opierało się na roli islamu w trzecim „Biada”. To poselstwo wyszło z jednego źródła (którym było Future for America), a oba poselstwa rywalizowały o prymat, aż historia potwierdziła słuszność prawdziwego poselstwa, a także potwierdziła nierozsądność poselstwa „pokój i bezpieczeństwo” w takim czasie jak ten.

Proroctwa Daniela i Jana należy rozumieć. Wzajemnie się objaśniają. Przekazują światu prawdy, które każdy powinien zrozumieć. Te proroctwa mają być świadectwem na świecie. Przez swoje wypełnienie w tych ostatnich dniach same się wyjaśnią. Kolekcja Kressa, 105.

Pierwsze wypełnienie Eliasza w potrójnym zastosowaniu Eliasza jest potwierdzone przez drugiego Eliasza, którego Jezus utożsamiał z Janem Chrzcicielem. Razem ci dwaj świadkowie ustanawiają trzeciego Eliasza.

A gdy oni odchodzili, Jezus zaczął mówić do tłumów o Janie: Co wysłicie na pustynię oglądać? Trzcinę kołysaną przez wiatr? Lecz co wysłicie oglądać? Człowieka ubranego w miękkie szaty? Oto ci, którzy noszą miękkie szaty, są w pałacach królewskich. Lecz co wysłicie oglądać? Proroka? Tak, powiadam wam, i więcej niż proroka. Bo to jest ten, o którym jest napisane: Oto ja posyłam mego posłańca przed twoim obliczem; on przygotuje twoją drogę przed tobą. Zaprawdę, powiadam wam: między narodzonymi z niewiast nie powstał większy od Jana Chrzciciela; jednak najmniejszy w królestwie niebieskim jest większy niż on. A od dni Jana Chrzciciela aż dotąd królestwo niebieskie doznaje gwałtu i gwałtownicy je porywają. Bo wszyscy prorocy i Prawo prorokowali aż do Jana. A jeśli chcecie to przyjąć, on jest Eliaszem, który miał przyjść. Kto ma uszy do słuchania, niechaj słucha. Mateusz 11:7-15.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Dziś, w duchu i mocy Eliasza i Jana Chrzciciela, posłańcy z Bożego postanowienia zwracają uwagę świata podlegającego sądowi na uroczyste wydarzenia, które wkrótce mają się rozegrać w związku z końcowymi godzinami czasu próby oraz z ukazaniem się Jezusa Chrystusa jako Króla królów i Pana panów. Wkrótce każdy człowiek będzie sądzony za uczynki dokonane w ciele. Nadeszła godzina Bożego sądu, a na członkach Jego Kościoła na ziemi spoczywa uroczysta odpowiedzialność ostrzeżenia tych, którzy stoją jakby na samym skraju wiecznego zatracenia. Każdemu człowiekowi na całym świecie, który zechce zważyć, należy jasno przedstawić zasady, o które toczy się wielka walka, zasady, od których zależą losy całej ludzkości.

W tych ostatnich godzinach czasu próby dla synów ludzkich, gdy los każdej duszy wkrótce zostanie na zawsze przesądzony, Pan nieba i ziemi oczekuje, że Jego Kościół przebudzi się do działania jak nigdy dotąd. Ci, którzy zostali wyzwoleni w Chrystusie przez poznanie drogocennej prawdy, w oczach Pana Jezusa są Jego wybranymi, uprzywilejowanymi ponad wszystkimi innymi ludźmi na obliczu ziemi; i liczy On na nich, że będą głosić chwałę Tego,

który powołał ich z ciemności do przedziwnej światłości. Błogosławieństwa, które są tak szczerze udzielane, mają być przekazywane innym. Dobra nowina o zbawieniu ma dotrzeć do każdego narodu, plemienia, języka i ludu.

W widzeniach starożytnych proroków Pan chwały był przedstawiany jako udzielający szczególnego światła swojemu Kościołowi w dniach ciemności i niewiary poprzedzających Jego powtórne przyjście. Jako Słońce Sprawiedliwości miał wzejść nad swoim Kościołem, 'z uzdrowieniem na swoich skrzydłach.' Malachiasza 4:2. A z każdego prawdziwego ucznia miał się rozlewać wpływ sprzyjający życiu, odwadze, niesieniu pomocy i prawdziwemu uzdrowieniu.

"Przyjście Chrystusa nastąpi w najciemniejszym okresie historii tej Ziemi. Dni Noego i Lota odzwierciedlają stan świata tuż przed przyjściem Syna Człowieczego. Pismo Święte, wskazując na ten czas, oświadcza, że szatan będzie działał z całą mocą i 'z wszelką zwodniczością nieprawości'. 2 Tesaloniczan 2,9-10. Jego działanie wyraźnie objawia się w szybko narastającej ciemności, w licznych błędach, herezjach i zwiedzeniach tych ostatnich dni. Szatan nie tylko prowadzi świat w niewolę, lecz jego zwiedzenia zakwaszają kościoły wyznające imię naszego Pana Jezusa Chrystusa. Wielkie odstępstwo rozwinię się w ciemność głęboką jak mrok o północy. Dla ludu Bożego będzie to noc próby, noc płaczu, noc prześladowań ze względu na prawdę. Lecz z tej nocy ciemności zabłyśnie Boże światło." Prorocy i królowie, 716, 717.